

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“.

Anul IX.

București, 1929.

No. 6.

Darea de seamă asupra adunării slujbașilor din Conferința Muntenia de Vest.

București, 19—24 Martie 1929.

Simțindu-se necesitatea de o mai bună organizație și o mai completă ordine în sânul Comunităților noastre, Comitetul Uniunii în Ședința din 19 Februarie 1929 a hotărît să se țină un curs al slujbașilor Comunităților din

Credincioșia cu care au răspuns la apelul nostru, ne-a dat încredințarea că Dumnezeu va pogori Spiritul Său și va binecuvânta această adunare. Pătrunși de acest spirit, cursul a fost deschis cu o oră de rugăciune,—bazată

Dela adunarea slujbașilor comunităților din Conferința Muntenia de Vest.

Conferința Muntenia de Vest, în București, de la data de 19—24 Martie a. c.

În ziua hotărîtă am avut deosebită plăcere de a vedea în ce număr mare s'a răspuns la invitația făcută către slujbașii tuturor Comunităților noastre din cele 12 județe, ce compun Conferința Muntenia de Vest. Majoritatea Comunităților au fost reprezentate de unul sau doi slujbași.

pe îndemnul care este dat în 2 Cor. 2, 14. 16., — de către președintele Conferinței, care a accentuat că chemarea noastră la acest curs, n'are alt scop decât a ne face să devenim mai destoinici și a ne însuși calitățile necesare chemării noastre ca slujbași în Comunitate. S'a făcut comparația cu prima Biserică creștină, care prin puterea Domnului Isus a răspândit mirosul vieții veșnice „în orice loc“, dove-

dind că aceaș datorie o are și Biserica zilelor noastre, căreia îi este dată făgăduința revărsării Spiritului Sfânt pentru a-și putea îndeplini lucrarea, care e asemenea celei de atunci.

Intregul program s'a urmat în cea mai perfectă ordine, observându-se un viu interes și o sete arzătoare după sfaturi.

Intru executarea acestui program am avut tot concursul binevoitor al fraților dela Uniune și Conferință, cari au expus teme de o importanță deosebită, însoțite de cele mai necesare explicații.

Iată un rezumat al celor expuse de către frații în drept.

Fratele Wall a tratat tema despre Spiritul Sfânt, arătându-I importanța în ordinea și organizația Comunităților, cât și rostul pentru care a fost făgăduit de însuș Mântuitorul, odată cu înălțarea Sa la cer.

Apoi a vorbit despre Spiritul Profetic, ca un dar al Bisericii creștine în toate timpurile, dovedind prezența Sa și în conducerea poporului advent; iar în cele din urmă, despre mișcarea adventă ca o împlinire a profețiilor, cât și despre zecime ca o întocmire divină pentru a susține lucrarea de evanghelizare.

Fratele Păunescu și Bălan, noul secretar al departamentelor, au dat explicațiile cuvenite asupra următoarelor chestiuni:

- 1— Școala de Sabat,
- 2— Lucrarea Misionară, și
- 3— Tineretul

arătând totodată necesitățile unei organizații cât mai desăvârșită pentru a putea face față unei grabnice încheieri a soliei de avertizare în această generație.

Fratele Demetrescu a arătat prin comparații potrivite, că Biserica ar fi punctul principal de orientare al lumii. Biserica, care se conduce după o sistematică organizație, înlătură cele două tendințe fatale ale lui Satan:

- 1— de a strică unitatea credinței și
- 2 — de a părăsi rugăciunea.

Apoi a dat instrucțiunile necesare cu privire la noul regim al Cultelor, lămurind pe cei prezenți asupra executării acestei legi din partea noastră ca buni și pașnici cetățeni.

Fratele Bauer a dezvoltat prin explicații bogate temele de mai jos, încurajând inimile celor ce se credeau prea mici pentru slujba ce le-a fost încredințată.

- 1— Chemarea noastră sfântă ca slujbași ai Comunității;
- 2— Păstorirea turmei lui Isus;
- 3— Păstorul cel Bun, exemplul nostru;

- 4— Noi ca păstori și îndatoririle noastre, și
- 5— Stăruirea în sfințenie.

Apoi a dat un raport asupra dezvoltării Conferinței, arătând binecuvântările primite în decursul anului trecut și perspectivele frumoase pentru viitor.

Fratele Fasnacht a tratat chestiunea Comunității în ceea ce privește administrația și ținerea registrelor.

Fratele Dresen și Văcăreanu au prezentat un scurt istoric al Editurii, arătând diferite rapoarte și un tabel grafic de vânzările efectuate în ultimii 8 ani, adică dela 1920—1928, ilustrând astfel un mare progres făcut în această ramură pentru predicarea Evangheliei în țara noastră.

Fratele Coconcea a dat diverse explicații asupra secretariatului și a casieriei, arătând și un tabel comparativ de darurile intrate în cursul anului 1928.

Din raportul dat s'a văzut un progres, dar s'a putut observa și oarecari lipsuri ale unor Comunități, cari nu au ajuns în întregime ținta pusă de Domnul.

Sabatul a fost o zi deosebit de binecuvântată. Vineri seara fr. Demetrescu a ținut o predică însoțită de proiecțiuni luminoase. În Sabat de dimineață fr. Wall ne-a vorbit despre mișcarea misionară, care se face cu mult succes ca și în timpul primilor apostoli. Diferitele experiențe ale misionarilor, istorisite de fratele, au impresionat adânc sufletele noastre. După masă am avut ocazia de a asculta un raport dat de fr. Bauer asupra stării grele a fraților din regiunea înfometată a Basarabiei, — raport ce a fost însoțit și de fotografii, făcute la fața locului, — determinând pe toți la strângerea unei noi colecte pentru ei.

Programul a avut rezervate și ore de experiențe, în cari frații din provincie și-au istorisit experiențele făcute de ei în timpul vieții de credință. Multe din ele au fost cât se poate de mișcătoare. Sufletele tuturor au fost umplute de o vie încredere, văzând grija lui Dumnezeu față de copiii Săi în împrejurări grele.

Ultimele ore petrecute au avut un caracter deosebit de duios, când depe buzele tuturor celor ce aveau să plece în Comunitățile lor, s'au desprins cuvinte de recunoștință sufletească, iar printre lacrimi s'au înălțat rugi de mulțumire către Dumnezeu pentru binecuvântările primite în acest timp.

Secretară: A. Munteanu.

Stima și smerenia frățească

„Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuș”. Pavel, — Filip. 2, 3.

Sfântul Apostol Pavel ne scrie în cuvintele de mai sus că pentru menținerea dragostei și unirii frățești cari trebuie păstrate între membrii Bisericii lui Hristos, trebuie să ne ferim de a face ceva, îndemnați de vreun duh de ceartă sau pentru vreo slavă deșartă. Deaceia, este bine ca fiecare membru să caute în smerenie în purtarea lui zilnică, să privească, adică să considere pe altul mai pe sus de el însuș. Aceasta înseamnă stimă și respect față de alții. „Fiecare dintre voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora. (v. 6.) Ca model desăvârșit în această privință, avem pe Domnul Isus Hristos, care S'a desbrăcat pe Sine însuș și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. El S'a smerit atât de mult, încât a murit pe cruce pentru folosul mântuirii oamenilor păcătoși. În El am găsit și noi cu toții mântuirea. Prin El, am devenit frați și surori, copii ai Tatălui ceresc. Ca membri ai aceleiași familii, să căutăm cu toții a contribui la apărarea și

față de noi, și dacă ei se despart dintre frații lor, atunci ar trebui, ca bărbații credincioși să ia asupra lor cazurile acestea și cu înțelepciune să lucreze pentru sufletele de care e vorba, având grija să nu piardă și pe alții, și ca nu cumva Comunitatea să fie dusă pe căi greșite prin antipatia și prin svonuri false.

Mulți sunt stăpâniți de mândrie deșartă. Chiar și sunt unii, cari își închipuie, că fac bine, dar fiecare fapt pe care-l fac alții, îl supun la îndoială și la muștrare... *Mărturii, Vol. II, p. 141. 142.*

Din citatul acesta reiese: Unii sunt ispițiți de cel rău să gândească că numai ceea ce fac și învață ei este bine. Și dacă alții nu fac și nu zic ca ei, atunci încep să-i critice și să-i vorbească de rău. Unor așa persoane, membrii umiliți și credincioși nu trebuie să le dea crezare. Ci, fiecare membru să caute și să contribuie cu toate puterile lui pentru apărarea și păstrarea fericirii dintre frați.

PURTATORI DE VORBE BUNE SAU RELE.

O veche poveste spune că un bătrân călătoriu din loc în loc purtând pretutindeni cu el doi saci legați pe umăr. Unul atârna în față sub bărbie, iar celălalt pe spate. În sacul din față aruncă toate greșelile cunoscutele lui, iar în cel dela spate, puneă toate însușirile și faptele lor bune.

Intr'o zi întâlnește pe cale o persoană, care, purtă deasemenea doi saci... „Ce ai în sacii tăi?” întrebă bătrânul. „Hei, ce să am” răspunse călătorul. În sacul acesta dinainte, am faptele mele bune, iar în cel dela spate, am micile mele greșeli și defecte. Și deslegându-și sacii, au început împreună conversația. Cel dintâi, spunea despre greșelile observate de el la alții, zicând că la ei n'a văzut și n'a găsit nimica bun...; cel de al doilea, își scotea în evidență numai faptele lui bune.

În timp ce discutau, iată că apare, — spre marea lor mirare — un al treilea călător, care, deasemenea purtă și el doi saci pe umăr, unul dinainte și altul la spate! „Te rugăm, arată-ne ce ai în sacii tăi”, ziseră cei doi călători dintâi. „Bucuros” zise călătorul al treilea. „Eu port cu drag, în sacii mei o povară, și mă bucur că am ocaziunea să v'arăt. Sacul acesta de dinainte, este dupăcum vedeți bine încărcat, numai cu faptele și însușirile bune pe care le știu despre cunoscuții mei”. Și începu să le istorisească numai lucruri bune și frumoase

PASTRAREA FERICIRII ÎNTRE FRAȚI.

Serva Domnului, sora E. G. White, scrie: Prin legământul botezului, fiecare membru al Comunității, a mărturisit de bunăvoie în chip solemn, că va apăra fericirea fratelui său. Fiecaruia îi va veni ispița, să ție cu tărie la propriile lui planuri și idei pe cari le nutrește în inima sa, deoarece îi par mai potrivite și raționale. Fiecare trebuie să vegheze, să se roage și să se străduiească din toate puterile ca să clădească Impărăția lui Hristos în această lume. Dumnezeu cere dela fiecare creștin, ca atât cât îi stă în putință, să se țină departe de fiecare frate sau soră cu orice influență care măcar în cea mai mică măsură i-ar despărți, sau ar distruge legăturile care îi unesc cu lucrarea lui Dumnezeu din acest timp. Trebuie să ia seama nu numai la propriul său bine spiritual, ci să poarte o povară pentru sufletele acelorora cu care vine în legătură într'un chip oarecare. Prin Isus, ar trebui să aibă asupra celorlalți membrii ai Comunității o putere constrângătoare. Cuvintele lui, întreaga lui purtare trebuie să exercite o influență, care să facă și pe alții să urmeze pilda de lepădare de sine, de jertfire de sine și de iubirea lui Hristos.

Dacă în Comunitate sunt persoane, cari exercită influență protivnică celei a iubirii și bunății dezinteresate, pe cari le-a arătat Isus

despre alții. În timp ce ascultau, călătorul prim zise: „Dar în sacul dela spate, ce ai? Căci dupăcât văd, pare a fi gol de tot! Cevă mai mult, la fundul sacului observ că este și o gaură mare!“ Călătorul al treilea răspunse: „În sacul acesta dela spate, pun toate greșelile și defectele cunoscuților mei, neluându-le în seamă. Și pentruca să pot a le și uita curând, am făcut înadins gaura aceasta mare la fundul sacului, pentru ca să cadă și să se piardă. Dupăcum vedeți, eu n'am de spus contra nimănuî nimic rău. Iubesc pe toți, și nu mă interesează decât faptele și calitățile lor bune“. Din povestea aceasta învățăm că sunt trei categorii de oameni: unii cari se interesează și vorbesc numai de greșelile altora, răspândind pretutinderii svonuri, calomnii și bârfeli, neținând seamă de faptele și lucrurile lor bune; pe cele bune, le fac nevăzute, punându-le înapoi. Alții se laudă cu faptele lor bune. Cât privește însă greșelile și slăbiciunile lor, pe acestea nu le amintesc, lăsându-le în dos. Și în fine, sunt unii — și aceștia sunt credincioșii creștini adevărați — cari se interesează și spun altora, numai binele pe care-l știu despre cunoscuții lor. Cât privește greșelile și defectele lor, ei nu le țin în seamă, ci le uită repede. Ei știu că dreptul de a judecă și condamna, îl are numai Dumnezeu și Domnul Isus Hristos; și această judecată va avea loc la timp convenit, în caz că cineva nu s'a pocăit. Iacob 3, 1. 13—15; 2 Cor. 5, 10; Rom. 2, 1—6.

CONDAMNAREA BARFELILOR ȘI CALOMNIILOR DINTRE FRAȚI.

Vorbirea de rău a fost oprită de Dumnezeu încă din vechime: În Leviticul 19, 16 cetim: „Să nu umbli cu bârfeli în poporul tău. Să nu te ridici împotriva vieții aproapelui tău. Eu sunt Domnul. Să nu urăști pe fratele tău în inima ta; să mustri pe aproapele tău, dar să nu te încarci cu un păcat din pricina lui. Să nu te răsbuni, și să nu fii necaz pe copiii poporului tău. Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sunt Domnul. (Vezi și Exod. 23, 1.) Calomniile și bârfelele dintre frați, fac parte dintre păcatele urite și condamnate de Dumnezeu. (Vezi Prov. 6, 12—19.) Cel ce calomniază și bârfește vorbind de rău pe frați, să se știe că are intențiunea ca să desbine, provocând neîncredere, ură și vrajbă între membri. „Omul stricat pregătește nenorocirea și pe buzele lui este ca un foc aprins. Omul neastâmpărat stârnește certuri, și pârătorul desbină pe cei mai mulți prieteni“. Prov. 16, 27. 28. Deaceea este bine ca să ne ferim de astfel de persoane când vin în contact cu noi. Ei

devin agenții lui Satan, de multe ori, fără să-și dea seama ce fac. Când se prezintă în fața noastră, să luăm poziție energică cu toată demnitatea, îndreptându-le atenția la Cuvântul Domnului. Cei ce umblă calomniind și bârfind sunt ca muștele cari se așează numai pe răni dureroase și molipsitoare și cari sburând mai departe încoace și'n colo, răspândesc microbul cel infecțios al urii și neîncrederii. Serva Domnului zice:

„Imi este dureros să spun că printre membrii Comunității noastre sunt unii, cari nu-și pot ține limba în frâu. Se găsec limbi mincinoase, pentru care îmboldirea la rele este o răcorire sufletească. Pe lângă ei, mai se găsec și alții cari tot șoptesc și dapănă la secrete. Se scornesc vorbiri de rău de către unii, iar alții se amestecă indiscret în lucruri, ce nu-i privesc, și apoi cu cea mai mare îndemănare le aduc altora la cunoștință... Toate aceste elemente neasculțătoare sunt la lucru; unii își ascund adevăratele simțiminte, pe când alții ard de nerăbdare, ca să împrăstie răul, pe care îl știu despre altul sau numai și-l închipuie în mod bănuitor... Satan se bucură de starea aceloră, cari se dau drept poporul lui Dumnezeu. Pe când mulți neglijează însă sufletele lor, așteaptă nerăbdători un prilej, ca să critice pe alții și să-i condamne. Nimeni nu este fără greșeli și deaceea nu-i greu să descoperi ceva pe care gelozia ți-l arată ca pe o păcătuire. Ecles. 7, 20—22. „O“, zic acești judecători cu dela sine putere, „avem probe“. „Vom aduce contra lor o plângere, de care nu se vor mai putea spală“. Ei așteaptă atâta timp, până li se arată un prilej potrivit, și atunci se invită cu toate noutățile adunate și încep să cânte muzica plăcută lor... Ei prind expresii și cuvinte, căroră un altul le-a dat drumul așa în chip neingrijit, fără să se gândească la faptul că poate aceste cuvinte au fost spuse în chip pripit și că astfel fiind, nu poate să redea adevăratele sentimente ale celui ce a vorbit. Asemenea vorbe nici n'au fost plănuite mai dinainte și de cele mai multe ori sunt atât de neînsemnate, încât nici n'ar fi vrednice de luat în seamă; totuș văzute prin ochelarii lui Satan, sunt adunate și repetate până când din mușuroi mic ajunge munte mare. Despărțiți de Dumnezeu, acei cari tot vorbesc rele de alții, vor fi ținta ispitelor lui Satan. Ei nu-și dau seama nici despre puterea simțimintelor lor, nici despre lucrarea cuvintelor lor. În timp ce condamna rătăcirea altora, ei înșiși fac greșeli mai mari, decât le văd și le critică la alții... Oare Dumnezeu a imputernicit pe creștini, să se critice unul pe altul sau să se condamne? Oare e ceva rău de cinste sau care face onoare cuiva,

dacă după perdeaua prieteniei dă drumul buzelor, ca să spună secrete încredințate lor de alții și apoi aceste cunoștințe căpătate astfel, să le sucească spre răul lor? Oare iubirea creștină în aceasta stă, ca să adune orice svon care se aude și să descopere tot ce poate fi adus ca bănuială asupra caracterului altuia, și apoi să te bucuri, ca să-l rușinezi? Satan se bucură, dacă poate să defaima sau să rănească pe un urmaș al lui Hristos. El e „pâritorul fraților”. Apoc. 12, 10. Oare creștinii ar trebui să-i ajute în lucrare?” „Mărturie”, Vol. 2 p. 143—145.

„Satan este pâritorul fraților, și toți câți se dedau la asemenea lucrare, sunt în serviciul lui”. *Idem* Vol. 1 p. 228.

„Un efort serios trebuie să se facă în fiecare Comunitate pentru a isgoni vorbirea de rău și spiritul de critică, ca fiind cele mai rele producătoare de păcat în Comunitate. Severitatea și spiritul de critică trebuie mustrate ca lucrări ale lui Satan. Iubirea și încrederea între membrii Comunității trebuie încurajate și întărite. Faceți ca toți în temere de Dumnezeu și iubire de frați, să-și astupe urechile față

de vorbirea de rău și față de acuzații”. „Mărturie” Vol. 1 p. 246.

Fratele și sora care iubește cu adevărat, nu vorbește despre greșelile și păcatele altora. „Cine acopere o greșală, caută dragoste, dar cine o pomenește mereu în vorbirele lui, desbină pe prieteni”. Prov. 17, 9. Se spune despre vestitul rege al Grecilor, Alexandru, că avea o cicatrice la frunte, în partea dreaptă. Un pictor voind să picteze chipul regelui l-a așezat lângă o masă cu cotul rezemat pe ea având mâna dreaptă la cap și acoperind cicatricea cu'n deget. În poziția aceasta, chipul regelui a fost scos natural, fără a i se observa cicatricea.

Ca copii ai Tatălui ceresc, frați și surori în Hristos, să căutăm a ne stimă și respecta unii pe alții în iubire. Să ne smerim, căutând a nu face nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă. Să facem ca să dispară orice ură, vrajbă, bănuială, neîncredere, bărfeli, calomnii sau critici dintre membrii, păstrând și conservând iubirea, unirea, pacea și încrederea frățească.

Ploești

I. I. Gheorghisor

Roadele credinței în viața zilnică.

Fructele unei vieți ascunse cu Hristos în Dumnezeu ar trebui să fie văzute în umblarea noastră zilnică. Oamenii, cari au gustat viața cea nouă, ar trebui să fie în adevărat un popor deosebit și râvnitor la fapte bune. Un credincios a scris odată prietenului său următoarele: „Suntem martorii lui Dumnezeu. Chiar dacă lumea nu ar ceti Biblia, în schimb poate ceti viața noastră; de mărturia acesteia pe care o dă, depinde în cea mai mare parte credința lor în ființa divină a religiei noastre pe care o mărturisim”. Un predicator a zis odată: „Timpul nostru este un timp al faptelor și astăzi se studiază mai mult realitățile decât dogmele. Dacă religiuina noastră vrea să pășească biruitoare înainte, atunci trebuie să aducă dovezi convingătoare, că este mai mult decât o teorie. Trebuie să opunem cercetărilor critice din timpul nostru realitatea unei vieți, care este înnoită și transformată prin puterea cea mare a lui Dumnezeu”.

„Arătați-ne exemple din viața practică”, zic oamenii științei moderne, „și ne vom lăsa convinși”. Dacă prin toți membrii ei comunitatea ar putea să le înfățișeze exemple de vieți sfinte, atunci această ultimă întăritură a dușmanilor ar trebui să cadă.

Prin urmare să ne gândim foarte serios și cu atenție la roadetele, cari sunt rezultatul unei

vieți adevărate de credință, și cari sunt datoriile acelor cari au fost chemați să umble potrivit chemării celei mai înalte.

Idealul unei adevărate vieți sfinte, este la mulți creștini atât de jos. Mulți dintre urmașii lui Hristos se mulțumesc cu o viață, care este atât de acomodată lumii, încât se aseamănă aproape în totul ei astfel încât nimic nu ar atrage atenția din primul moment unui observator.

Umblarea noastră să fie potrivit cerului, și suntem datori a căuta cele ce sunt sus, unde șeade Hristos, la dreapta lui Dumnezeu. Se cere dela noi să trecem prin lume ca și Hristos, și să ne însușim caracterul Lui. Fiind străini și peregrini, să ne abținem dela poftele firii noastre, cari sunt năruitoare sufletului. Trebuie să evităm orice aparență rea, să fim între noi politicoși și cordiali, iertându-ne unul altuia după cum ne-a iertat și pe noi Dumnezeu în Hristos. Să suferim ocară și ofensile lumii și să răsplătim răul cu binele. Se cuvine a fi plini de iubire, blânzi și îngăduitori, și a apăra interesele altora în locul celor personale. Toate câte le facem să fie făcute spre lauda lui Dumnezeu. Pentru a rezuma pe toate, să fim și noi sfinți în umblarea noastră, precum este sfânt și Cel care ne-a chemat; căci stă scris: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt”. „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru

cel ceresc este desăvârșit". Aceste indemnuri sunt toate foarte practice și cer o viață care este cu totul deosebită de viața celor mai mulți creștini. Numai petrecem zilele noastre în propriul nostru serviciu, ci în serviciul Domnului, și totuși împlinim toate datoriile noastre mai bine decât înainte, căci nu slujim, ca și cum am vrea să plăcem oamenilor, „ci ca niște robi ai lui Hristos, cari fac din inimă voia lui Dumnezeu". Efes. 6, 6.

La toate acestea suntem de sigur conduși de Spiritul Sfânt, dacă ne predăm pe deplin cârmuirii Sale. Inșă dacă nu avem ținta adevărată a unei vieți creștine înaintea ochilor, atunci neștiința noastră ne va împiedeca să ascultăm de glasul Său; deaceia este bine să fim clarificați și lămurii despre toate datoriile noastre.

Dacă un suflet sfânt începe de vreme sau mai târziu să urmeze Domnului, această faptă se manifestă prin diferitele roade. Blandețea și liniștea spirituală devin pe zi ce trece semnele caracteristice ale vieții zilnice. Voia Domnului este primită cu resemnare în toate întâmplările zilei; voința personală devine maleabilă în mâinile Domnului și este dispusă să facă sau să sufere voia Lui, cea bineplăcută; se păstrează liniște față de întăritări și tăcere în mijlocul sgomotului și al vârului; se arată îngăduință față de dorințele altora și nepăsare față de dispreț și ofensă; nu mai există chin și teamă, și viața e liberă de orice grijă și frică. Toate acestea, și încă multe alte daruri de felul acesta ale harului, sunt totdeauna desvoltarea naturală și exteroară a unei vieți lăuntrice, ascunse cu Hristos în Dumnezeu. Se poate observa, că purtarea acestor creștini devine din an în an mai puțin lumească, iar cugetele lor se îndreaptă spre cele cerești. Se poate vedea cum sunt tot mai mult transformați, devenind asemenea lui Hristos, până ce și trăsăturile feței lor primesc chipul unei vieți frumoase lăuntrice și dumnezeiești, așa că toți, cari îi văd, trebuie să recunoască, cum că ei trăesc cu Isus și El locuște în ei.

Cu siguranță, fiecare dintre noi a simțit cel puțin unul din aceste simțăminte dumnezeiești sau și-a propus o asemenea viață după cum este descrisă aici. Nu ești câtuș de puțin conștient de vocea lui Dumnezeu care-ți vorbește în adâncurile sufletului tău despre asemenea lucruri? N'ai simțit niciodată o neliniște și o îndoeală lăuntrică din cauza anumitelor petreceri sau lucruri la cari ai fost obișnuit să te dedai până acum? N'ai început să te turburi din cauza obiceiurilor și drumurilor tale, și nici n'ai simțit și dorit să îndrepti lucrurile în privința aceasta? N'ai văzut deschizându-se

în fața ta căi de consacrare și de lucrare pentru Domnul, și n'ai dorit: Ah dacă aș putea să apuc pe ele? Toată dorința aceasta, îndoeala, și neliniștea lăuntrică sunt vocea bunului Păstor în inima ta, care dorește să te ferească de toate, ce sunt împotriva voinții Sale. Nu întoarce spatele cerințelor Sale blânde. Îți sunt încă necunoscute cărările plăcute pe cari dorește El să-ți îndrepte pașii tăi; încă n'ai gustat plinătatea binecuvântărilor Sale, care te așteaptă la sfârșitul drumului, căci atunci ai alerga plin de bucurie înainte pentru a îndeplini toate cerințele Sale. Înălțimile desăvârșirii creștine pot fi atinse numai atunci, când urmăm cu credincioșie în fiecare clipă Conducătorului, care dorește să ne aducă acolo; El îți netezește drumul pas cu pas, chiar în lucrurile cele mai neînsemnate ale vieții zilnice, și-ți cere numai să te predai conducerii Sale.

Dacă ți se cere vreun lucru, care-ți pare de puțină însemnătate și nevrednic de atenția Domnului Tău, adu-ți aminte, că El nu vede după cum văd oamenii și că lucrurile, cari îți par ție neînsemnate, pot fi în ochii Săi cheia pentru cele mai ascunse resorturi ale caracterului tău. Pentru a face cu puțință transformarea ta după voia Lui, trebuie să fii flexibil în mâinile Sale, și la această flexibilitate a-jungi cu atât mai ușor, cu cât te predai mai mult în lucruri mici decât în cele mari. Dorința ta cea mare este de a-I urma pe deplin. Nu poți să răspunzi la toate poruncile plăcute date de El, fie ele mari sau mici, cu un voios „Iată-mă" și să ai încredere că El te va conduce pe drumul cel mai scurt la deplina fericire?

Iubite prietene! Toate acestea au fost cuprinse în predarea către Domnul; fie că atunci ai avut sau nu cunoștință de ele.

Când te-ai consacrat Lui, te-ai obligat să-l ascuți *necondiționat*. Prin consacrarea ta ai mărturisit, că voința lui Dumnezeu va fi sub toate împrejurările și în toate timpurile și voința ta. Acum îți cer să-ți ții cuvântul dat. Lasă toate celelalte la o parte, ca în purtarea ta zilnică să se manifeste viața lui Hristos, care locuște în tine. Printr'o legătură minunată, tu ești unit cu Domnul tău; umblă deci după cum a umblat și El și arată lumii necredincioase realitatea puterii Sale minunate și salvatoare, lăsându-te singur pe deplin mântuit. Nu trebuie să te temi de aceasta; căci El este Mântuitorul tău și brațul Său poate toate. El nu cere dela tine în slăbiciunea și sărăcia ta să o faci singur; El te roagă să te predai Lui, ca El să poată duce la bun sfârșit și voința și înfăptuirea în tine prin propria Sa putere. Datoria ta este să te predai Lui; datoria Sa este să lucreze; niciodată nu-ți va porunci ce-

vă fără ca în acelaș timp să te înzestreze cu puterea trebuincioasă.

Nu te îngriji în privința aceasta pentru ziua următoare, ci predă-te cu deplină încredere Domnului tău, care te iubește și care a făgăduit, că nu va chema niciodată oile Sale slabe pe o cărare, fără a fi mers singur înaintea lor și fără a fi ușurat și asigerat acest drum. Fă cel mai mic pas așa după cum te învață El. Predă Lui toată viața ta în toate amănunțele ei, ca El să o cârmuească și să o conducă. Urmează voios și fără zăbavă glasul spiritului Său din sufletul tău. Zi după zi vei afla, că El

te aduce tot mai mult în armonie cu voința Sa în toate privințele, și că te transformă, pe cât o poți suporta, într'o sculă a harului Său, spre onoarea Lui, sfințit în serviciul Său, gata și îndemânat pentru orice faptă bună. Astfel vei avea bucuria să fii o scrisoare a lui Hristos, cunoscută și cetită de toți oamenii, și lumina ta va fi vie, încât oamenii nu te vor vedea pe tine, ci faptele tale bune, și nu te vor lauda pe tine, ci pe Tatăl tău din ceruri.

După H. W. S. „Misterul unei vieți ascunse în Hristos“.

NEVOILE FRAȚILOR NOȘTRI DIN BASARABIA.

(Urmare.)

„Omul care este drept... dă din pâinea lui celui flămând și învește cu o haină pe cel gol... și va trăi negreșit, zice Domnul, Dumnezeu“.

Ezech. 18, 5. 7. 9.

După ce am luat rămas bun dela frații noștri din Leova, am plecat spre Kneozefca, un sat situat la o depărtare cam de 40 km., de Leova, unde am ajuns către seară. Aici avem o comunitate de 47 membri.

Indată ce frații au aflat, că am ajuns, ei s'au adunat cu toții. Neavând însă timp disponibil, am hotărît să întrunim Comitetul comunității pentru a ne consfătuși și a stabili ajutoarele necesare, în timp ce fr. Kessel a ținut o lectură biblică.

Frații ne-au prezentat acelaș tablou al lipsei, ca și în celelalte comunități. Un frate a semănat pe o suprafață de 9 ha. mai mult decât 1.000 kg. grâu, din cauza secetei a recoltat însă.... 30 kg. Altul care a semănat pe 6 ha. cam 120 kg. porumb, n'a strâns nimic toamna. Despre asemenea stări de lucruri am fost înștiințați și din partea celorlalți frați.

Aici am avut ocazie să facem cunoștința unui frate, care a orbit iarna trecută. L-am întrebat, dacă nu există posibilitatea de vindecare, el însă ne-a spus, că medicul pe care l-a consultat, ar fi de părere, că ar putea să recapete văzul, dacă ar avea bani pentru un tratament special și pentru medicamentele necesare. Fiind însă de atâta timp, și mai ales în ultimul an, o recoltă rea nu i-a fost posibil să

se îngrijească câtuș de puțin. Nevoia acestui frate este foarte mare, luând în considerare faptul, că are o familie de 5 copii. El n'are nici atâția bani, ca să-și cumpere sămânța pentru semănatul viitor. Cu toată situația sa critică, fratele totuș nu este disperat. El ne-a spus, că atât dănsul, cât și familia sa primesc prin credința în Isus multă mângâiere și înviore.

Și aici am întrebat pe frați, ce mănâncă. Unii ne-au spus, că unica lor hrană ar fi porumbul, iar alții, cari se consideră mai favorizați, mai au pe lângă aceasta și puțină varză

Comunitatea din Kneozofca.

acără. Statul a început aci să împartă copiilor, cari frecventează școala, alimente la prânz, astfel încât ei pot mânca cel puțin odată pe zi. Noaptea am fost găzduți la fr. Radach, a

Fr. Kronschnabel cu familia sa, — patru generații, — în Knezoțca.

cărui mamă este de 23 de ani în credință. Această soră bătrână zace de 5 ani, cu mici întreruperi în pat, suferind de reumatism. Ultima iarnă a petrecut-o aproape în întregime într'o cameră neîncălzită.

Grupa din Fundul-Sărățica împreună cu fr. Jesche, botezat în anul 1901.

În acest timp al nevoii frații noștri fac minunate experiențe cu Dumnezeu. Astfel sora bătrână ne-a povestit, că a rămas un timp

Sora Radach, unde am poposit.

singură cu nepoții ei, fiul și nora ei plecând la lucru pentru a câștiga hrana zilnică. Micul Ioan, în etate de 4 ani, a observat că s'au terminat alimentele și a întrebat pe bunica sa, ce vor mânca în dimineața următoare. Ea n'a fost în stare să răspundă în mod satisfăcător

Un popas în Cazancic (Hotare).

Exteriorul casei înzăpezite din Vișinești.

copilului la întrebarea pusă de el. Deodată însă micuțul zise: „Să-L rugăm pe Tatăl nostru, ca să ne dea pâinea noastră cea de toate zilele!”—Sora a ingenunchiat împreună cu copiii și ei s’au rugat cu lacrimi. Pe urmă s’au culcat, și copiii au adormit repede. Sora însă n’a putut să adoarmă așa de ușor. Disdeditinea a auzit bătând cineva la ușă Era tatăl copiilor, care se înapoiase, aducând cu sine grâu și malaiu. Bucuria copiilor a fost nespus de mare. „Vezi, iubită bunică, Tatăl din ceruri a ascultat rugăciunea noastră și ne-a trimis pâinea cea de toate zilele!” au exclamat ei plini de recunoștință față de Părintele ceresc. Astfel deci Domnul nu părăsește nicicând pe copiii Săi în nevoile lor, împlinind toate făgăduințele Sale mărețe.

Înainte plecării noastre au mai venit și frați din Fundul-Sărățica, un sat din apropiere. Au fost însă foarte întristați, că n’au putut lua parte la adunarea, care cu puțin timp înainte avusese loc, astfel încât noi ne-am hotărât să nu plecăm imediat, pentru a-i putea mângâia și pe ei. S’a mai făcut o adunare, cu care ocazie am căutat să-i îmbărbătăm prin Cuvântul lui Dumnezeu. În cele din urmă ne-am despărțit de ei, având de făcut un drum lung.

Am mers mult timp, fiindcă înaintam cu anevoie, deoarece în unele locuri apa trecea peste osiile roților. Cam la jumătatea drumului am ajuns la casa unui frate, care locuiește

În interiorul acelei case.

Comunitatea din Vișinești.

împreună cu familia sa, cu totul izolat. Din cauza lipsei de mijloace, el nu și-a putut construi o locuință mai solidă—astfel casa sa se aseamănă cu un șopron. După un scurt popas am pornit mai departe.

Abia noaptea târziu am ajuns la ținta noastră, în satul Vișinești. Comunitatea din această localitate are 17 membri. Cutoatecă am ajuns așa de târziu, totuș fr. Meier, presbiterul comunității, a înștiințat pe membrii Comitetului și noi am putut discuta încă în noaptea aceea lucrurile cele mai importante. Și aici, în Vișinești, am găsit aceeași situație ca și în celelalte părți. Avem aici un frate care a ajuns tuberculos, fiindcă-i lipsește hrana necesară.

Dimineața s'a strâns întreaga comunitate și ne-am bucurat împreună de binecuvântările Domnului, pe care ni le dă în mod atât de bogat prin Cuvântul Său. După această adunare am împărțit ajutoarele, pe care Domnul le-a trimis la timpul potrivit. Frații s'au bucurat foarte mult, putându-se convinge din nou de iubirea nespus de mare a Părintelui nostru ceresc.

Iubiți frați și surori! Domnul nostru ne zice: „Să vă iubiți unii pe alții; cum v'am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții“. Ioan 13, 34. Noi toți, cari suntem mântuiți prin sângele Său cel scump, cunștem fericirea cea

mai mare, căci putem zice cu ferma convingere: „Am trecut din moarte la viața“. Gustând astfel prin credință din fructul pomului vieții, noi vom deschide larg inimile noastre pentru a împărți atât binecuvântările spirituale, cât și cele materiale cu aproapele nostru.

Să ținem deci seamă de îndemnul Spiritului Sfânt, pe care ni-l dă prin Apostolul Pavel: „Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău, sau de silă, căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu“. 2 Cor. 9, 7.

(Va urmă.)

I. Bauer.

DEPARTAMENTUL ȘCOLII DE SABAT

Păreri ale fraților cu experiență asupra însemnătății Școlii de Sabat.

„Cincizeci și două de procente din toate darurile strânse în lucrarea noastră pentru Misiune intră prin Școala de Sabat în tezaurul nostru. Acesta este un rezultat minunat. Ce ar face Comitetul nostru misionar, dacă ar încetă școlile de Sabat sau dacă s'ar pierde interesul oamenilor pentru misiune. Ar fi una din cele mai grele lovituri, care s'ar putea îndreptă împotriva lucrării lui Dumnezeu. Noi recunoștem, că scopul principal al Școlii de Sabat nu constă în strângerea de mijloace, însă totuș credem, că darurile dinăuntru vor face posibilă salvarea sufletelor de afară, ceace înseamnă că vom câștiga suflete, dacă vom strânge daruri“. O. M.

„Școlile noastre de Sabat nu sunt numai un factor puternic, ajutându-ne să creștem pe membrii noștri și să-i introducem în cunoștința Sfintei Scripturi, ci ele ne și ajută să ținem ordine în comunitățile noastre, căci prin educația pe care o primesc copiii în Școala de Sabat, fiind instruiți în grupe mici, să fie liniștiți, să cânte, să se roage și să rămână curați, ei pot deveni membri ai Comunității“. I. H. E.

„Noi întrebuițăm Școala de Sabat ca un mijloc de evanghelizare, și în cursul ultimului an s'a întreit numărul membrilor Școlii de Sabat, fiindcă am îndemnat pe fiecare elev să aducă din Sabat în Sabat pe alții cu sine. Rezultatele acestei lucrări misionare s'au arătat prin faptul, că s'au înscris candidați în cursul de pregătire pentru botez spre a putea face legământul cu Dumnezeu“. W. H. Anderson, unul dintre pionerii noștri din Africa.

„Noi mulțumim lui Dumnezeu pentru acest

sistem însemnat de educație — Școala de Sabat. Primele învățături, cari le primesc oamenii din câmpul nostru, se dau totdeauna prin Școala de Sabat... Din Școala de Sabat ies slujbașii comunităților. Un bărbat, care cu doi ani în urmă a fost încă un sălbatec, este în prezent diacon într'o comunitate și împlinește această slujbă în mod mulțumitor. În Școala de Sabat el a învățat să se roage și să instruească“. F. A. Stahl, unul dintre pionerii noștri printre Indienii Americii de Sud.

CE ZICE SPIRITUL PROFETIC.

„Școala de Sabat, ținută în mod convenit este unul din cele mai însemnate mijloace ale lui Dumnezeu pentru a aduce suflete la cunoștința adevărului“. „Mărturii pentru lucrarea Școlii de Sabat“, pag. 16.

CUM SA FIE CONDUSA REPETIȚIA?

Mai întâiu de toate este vorba de a recapitulă lecțiunea. Nu încercați să faceți o revizuire detaliată; timpul este prea scurt. De a învăța o lecțiune în 20 de minute este o artă; de a o învăța în 8 minute este o imposibilitate. Nu vă străduiți să mai adăugați idei noi. Trebuie revăzute dimpotrivă punctele principale ale lecțiunii. Aceasta înseamnă o recapitulare. Sub cuvântul „recapitulare“ se înțelege o revizuire, o repetiție. Ea urmărește fixarea punctelor principale ale subiectului în memorie. Mai mult încă, acela care conduce repetiția ar trebui să reîmprospăteze primele impresiuni, întărindu-le astfel încât să rămână

imprintate în viața de toate zilele. Repetiția este cea dintâi lege a memorizării. O bună recapitulare trebuie întemeiată pe punctele principale ale subiectului și trebuie să facă să iasă în relief învățătura care o conține, ideea conducătoare. Nu pierdeți din vedere scopul acestui plan. După ce l-ați urmat până la sfârșit, nu mai lungiți lucru. Conduceți pe nesimțite elevii Dv. astfel, încât să facă o legătură cu faptele lecțiunii precedente și să priceapă raportul în care stă cu lecțiunea zilei. Cu alte cuvinte, ajutați-le de a clasă cunoștințele câștigate în cadrul adevărilor biblice. Dați-le puncte de recunoaștere, amintindu-vă totdeauna că metoda este principalul în educație.

Insistați asupra memorizării, căutați a desvoltă la elevii Dv. facultatea de a reține faptele. Pericolul de a uita ne amenință neîntreput. Totuș este vorba de *Școala de Sabat*. Instructorii, lecțiunile, clasele, studiul zilnic, toate acestea ne reamintesc școala obișnuită. Lecțiunile Școlii de Sabat, învățate în mod superficial, vor fi repede uitate și instructorii cari se mulțumesc cu lecțiunile învățate în grabă nu sunt demni de a îndeplini slujba lor. Noi studiem subiecte de o însemnată nemăsurată și de aceea trebuie să cerem ca elevii să învețe lecțiunile lor în mod conștiincios și fără întrerupere, mai ales când e vorba de subiecte cari stau în legătură cu experiențe spirituale sau cu învățături și făgăduinți divine. „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi“ (Ioan 8, 32), de păcat, însă totodată și de nedumerire, de încurcătură și de rușine, când e nevoie de a apăra credința noastră. „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!“ Ps. 119, 11. „Numai acei cari vor fi întăriți prin studiul Sfintei Scripturi vor putea rezista în timpul marelui conflict din urmă“. „*Marea Luptă*“, pp. 593. 594.

Studiul Bibliei fortifică spiritul. El dă siguranță și întreține credința. El împărtășește firii o putere, care are o înrăurire și asupra celorlalți.

Nu vorbiți singuri, întrebați pe elevii Dv. Acordați-le cel puțin jumătate din timp. Lor le place să spună ce știu. O simplă expunere, nefiind tocmai interesantă, face să dispară interesul, iar elevii primesc o idee greșită despre recapitulare. Nu este necesar de a ține un discurs, nici de a prezenta o expunere scurtă sau de a povesti lecțiunea precedentă subliniind faptele principale. Dacă tot timpul este întrebuințat de acela care conduce repetiția, elevii pierd folosul care l-ar fi avut, dacă ar fi răspuns la întrebări. Aceasta este o mare lipsă, căci în pedagogie este recunoscut

faptul, că recitarea întipărește adânc noțiunile în minte. Mai mult, dacă recapitularea se compune din întrebări și răspunsuri, atunci poate participa un mare număr de membri. Acela este departe de ideal, care răpește membrilor întregul lor timp și nu pune decât unele întrebări. A pune întrebări este o artă, care, fiind bine exersată, poate să aibă rezultate minunate. Întrebările au scopul de a provoca interesul și atențiunea, precum este cazul la studiul lecțiunii. Dacă întrebările sunt puse cu dibăcie, ele pot contribui la desvoltarea puterii mintale.

Sunt trei feluri de întrebări, cari trebuie studiate și puse deseori, pentru a le putea folosi la locul nimerit:

În prima categorie intră întrebările, la care se poate răspunde cu un „da“ sau un „nu“. Aceste întrebări nu sunt de mare valoare, căci elevul poate să răspundă la ele fără multă încordare, aproape fără a se mai gândi. În aceste întrebări nu se cere exprimarea unei anumite păreri. Ele sunt prin urmare aproape fără nici o valoare, neprovocând nici o activitate mintală.

Întrebările din categoria a doua se adresează memoriei. Iată un exemplu: „Care este titlul lecțiunii de repetiție?“ Această întrebare face ca elevul să repete, ceea ce a încredințat memoriei sale. Astfel de întrebări au o valoare mai mare, decât acelea din prima categorie, căci ele cer exercitarea memoriei. Afară de aceea ele descoperă gradul capacității pe care o posedă elevul în ținerea de minte a faptelor.

Categoria a treia este cea mai bună și completează pe cele precedente. Este imposibil de a răspunde la întrebările acestei categorii cu un „da“ sau un „nu“, sau de a repeta un fapt încredințat memoriei. Pentru a da aici un răspuns, elevul trebuie să se folosească de metoda inducțiunii, adică, comparând câteva fapte particulare, de care își aduce a-minte, el va înțelege legătura ce există între ele și va trage în cele din urmă concluzia generală. Exemple de întrebări de felul acesta găsim la Matei 21, 25; 22, 43. 45.

Nu trebuie să deducem din această clasificare, că primele două categorii n'ar trebui întrebuințate. Acesta nu este cazul. Cele trei categorii de întrebări sunt necesare și trebuie folosite în momentul potrivit. Totuș trebuie să recunoaștem însemnătatea și superioritatea categoriei a treia și să pregătim câteva întrebări de acest fel pentru fiecare lecțiune și pentru fiecare repetiție. Aceste întrebări cer răsădindire pentru a le pune, cât și pentru a răspunde la ele.

Fii scurt. Repetiția să fie numai rareori

de o durată mai lungă decât opt sau zece minute. Timpul destinat pentru lecțiunea zilei să nu fie în nici un caz scurtat. Dimpotrivă, poate ar fi de folos de a suprima din când în când repetiția. Unele școli au însărcinat chiar pe instructori de câteva ori să facă repetiția în clasă a lecțiunii precedente, în timpul unui trimestru întreg. Acela care conduce repetiția ar face bine, dacă ar pune din timp în

timp întrebări asupra lecțiunilor trecute. Aceste întrebări vor avea scopul de a redă spiritului directiva generală a adevărilor învățate, de a deosebi legăturile, cari există între principiile dezvoltate, sau de a reaminti făgăduințele și textele învățaturii de o însemnătate deosebită.

Depart. Școlii de Sabat.

MISIUNNEA INTERNA.

Programul adunării misionare din luna Iunie, 1929.

RASPUNDEREA NOASTRA FAȚA DE CEILALȚI.

(1 Cor. 9, 16—27.)

I. Pilda dată de Pavel.

1. Pavel n'a simțit numai chemarea, ci și răspunderea de a vesti Evanghelia.

a) El nu vrea să se laude din pricina aceastei, văzând o sarcină și nicidecum o demnitate în lucrarea sa.

b) El zice: Vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia! Ier. 20, 9.

2. El este un om liber și totuși s'a făcut „robul“ tuturor.

a) Spiritul servirii lui Isus este în el: Mat. 20, 25—28.

b) Mereu și fără oboseală gata spre serviciu, pentru a câștiga „pe cei mai mulți“.

3. El s'a făcut „tutorul totul“, pentru a mântui pe unii din ei.

a) Câtă facultate de adaptare cere această lucrare!

b) El a făcut-o, pentru că a simțit o răspundere față de orice suflet, fie sub sau fără lege, fie tare sau slab.

c) El a făcut-o din cauza Evangheliei, simțindu-se mereu legat de „o lege a lui Dumnezeu“ (Vers. 21 mijloc.)

II. Poziția noastră față de lumea înconjurătoare.

1. Putem noi lua pe apostolul Pavel ca model, lucrând și noi după aceeași metodă?

a) Ce fel de răspunderi simțim noi?

b) Suntem noi în pericol de a pierde spiritul Filadelfiei (al iubirii frățești și al lucrării misionare) pentru a ne însuși în schimb spiritul Laodiceei (al indiferenței și al mulțumirii de sine)?

c) Zicem și noi ca apostolii: „Noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit“. Fapt. 4, 20.

2. Nu ne vom aduce aminte de răspunderea noastră, gândindu-ne că este inerent creștinismului de a lucra pentru creșterea Impărăției lui Dumnezeu?

a) Nu s'a întemeiat Comunitatea lui Hristos prin faptul, că unul a împărtășit altuia, cele ce știa despre Isus? Ioan 1, 35—37. 40—42. 45.

b) Iubirea personală, zelul personal, convingerea personală, au fost forța motrică pentru această lucrare misionară.

c) Această lucrare mărește propria vioiciune și convingere. „Cine nu face lucrare misionară, acela moare!“

3. „Gata spre serviciu“ să fie și parola acestei ore! Spre serviciu:

a) În Comunitate:—fiecare la locul său;

b) în afară—fiecare după capacitatea sa;

c) din iubire, care ne face de a găsi căi și mijloace noi prin cari se pot câștiga suflete (lucrarea cu literatură, lecturi biblice, servicii de caritate și îngrijirea bolnavilor, cum și multe altele).

III. Puterea influenței noastre.

1. Nu atât ce predicăm, ci, *ce suntem*, este convingător pentru lumea ce ne înconjoară. De aceea vrem să alergăm și noi în „locul de alergare“ al Cuvântului dumnezeesc. 1 Cor. 9, 24.

2. În alergarea credinței, trebuie să înaintăm stăpânindu-ne pe noi înșine și urmărind, plini de energie, scopul nostru: 1 Cor. 9, 25. 26.

a) Alergarea noastră de credință nu este o plimbare și serviciul nostru misionar nu este un joc copilăresc; ele sunt lucruri foarte serioase, de cari atârână soarta noastră veșnică.

b) O cunună netrecătoare îl așteaptă pe luptătorul credincios, curajos și predat lui Dumnezeu.

3. A nu predică altora în timp ce singuri să fim lepădați—nu formează aceasta o avertizare serioasă pentru noi? 1 Cor. 9, 27.

a) Cât de mare este pericolul, ca mărturisirea să nu consune cu purtarea!

b) Nu suntem noi în primejdie să fim învinși de dușman cu toate intențiunile noastre bune? Luca 22, 31.

c) Răspunderea noastră față de lumea ce ne înconjoară ne arată că îndemnul apostolului Pavel este pe deplin îndreptățit: Ef. 5, 14—17.

Lucrarea ne așteaptă.

„Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos“. 2 Cor. 5, 20.

„Vorbiți despre toate minunile Lui!“ Ps. 105, 2.

Dumnezeu ne-a încredințat o solie univرسالă, o solie care trebuie dusă la orice neam, seminție, limbă și popor. Ea trebuie vestită cu glas tare, ca să miște pe oamenii de pe pământ, așa încât toate clasele, de la cea mai de jos până la cea mai înaltă, să audă această solie a Evangheliei, iar sufletele sincere să vadă lumina și să asculte.

Iubiți frați și surori! Nu e puțin pentru noi, că ni s'a dat o asemenea lucrare. Noi suntem oameni simpli și pe deasupra fără talentele și mijloacele, pe cari lumea le socotește mari. Cu toate acestea Domnul dorește ca lucrarea aceasta, la care luăm parte, să fie într'adevăr cea mai înaltă și cea mai mare lucrare din timpul nostru. Adevărurile mântuitoare ale Evangheliei trebuie duse omenirii. Acesta este mijlocul, pe care l-a rânduit Dumnezeu pentru a pune stavilă prăpădului moral. Deaceia Domnul zice: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v'a chemat din întunec la lumina Sa minunată“. 1 Petru 2, 9.

Să îndeplinim deci cu toții această lucrare, la care suntem chemați, cu zel, cu râvnă și în deosebi cu *iubire*, căci numai prin iubire vom putea învinge orice obstacol, care ne va sta în față. Domnul deaceia ne-a salvat din moarte, numindu-ne popor al Său, ca noi la rândul nostru să ducem vestea acestei salvări și altora, cari așteaptă mântuirea. Noi știm, că Domnul Hristos, Prințul Cerului, a fost primul misionar, care a vestit săracilor Evanghelia, El fiind exemplul nostru în vestirea acestei solii. Tot așa și noi, ca popor al Lui, să vestim lumii vestea cea bună, adică a doua venire în mărire a Domnului Hristos împreună cu îngerii Săi pe acest pământ. Căci este spus de El:

DEPARTAMENTUL TINERETULUI.

ORGANIZARE.

În luna Iunie tineretul se va ocupa cu revederea organizării Cercului Tinerimii în fiecare Comunitate, conform broșurii relative la această organizare pentru lucrarea misionară.

În toate Grupele și Comunitățile se vor organiza Cercuri ale Tinerimii, chiar acolo unde ar fi numai cinci în vârsta de 15—30 ani. Și în aceste Grupe și Comunități mici se va căuta a se înțelege importanța contribuirii tineretului la „Incheierea Lucrării“ prin completa con-

„Voi sunteți lumina lumii!“ și în altă parte: „Voi sunteți martorii Mei“. Deci dacă suntem lumina lumii și martorii Domnului, trebuie să vestim lumii mântuirea, căci numai astfel vom putea primi cununa de amaranț. Lumea are nevoie de mărturisirea noastră și această mărturisire trebuie să o facem din iubire.

Noi avem un Dumnezeu al iubirii și aceasta trebuie să o spunem la toți. *Iubirea noastră față de ei trebuie să le predice pe Dumnezeu*. Ei au nevoie de lucrarea noastră misionară; ei cer răspunsul la întrebarea lui Pilat: „Ce este adevăr?“ Să dăm dovadă de o adevărată consacrare în lucrarea misionară, care ne este încredințată nouă ca tineri, o lucrare, la care suntem chemați să o facem cu toată convingerea, că Domnul ne va ajuta, urmând îndemnul profetului. Isaia 58, 1.

Deci, iubiții mei frați și surori, cu toții să intrăm în această măreață și frumoasă lucrare de sol, de trimis sau mai bine zis de ambasador al Prințului Emanuel. Domnul ne trimite zicându-ne: „Indrăzniți, Eu am biruit lumea!“ Să facem după cum a zis Domnul: să îndrăznim și să nu ne fie teamă, fiind siguri, că El este înaintea noastră, așa după cum ne-a făgăduit. „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului“. Deaceia nu trebuie să ne temem, și să pășim cu încredere, știind că în fruntea noastră avem un General, care n'a pierdut nici o luptă, și care cere un serviciu voluntar din partea fiecărui tânăr de sub steagul Său. Atunci ne vom bucura, auzind cuvintele Sale: „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui“. „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie“. Apoc. 22, 12; 3, 21.

E. Mureșeanu.

sacrare din partea fiecăruia și printr'o zeloasă lucrare misionară.

Tinerii vor ceti cu ocazia aceasta broșura „Incheierea Lucrării“.

În săptămâna următoare vor revedea din broșura „Timpul și Lucrarea“, părțile privitoare la chemarea tineretului față cu timpul nostru.

În Comunitățile mari își vor întocmi singuri programele, ținând seamă și de aceste recomandări.

PAGINA TINERETULUI.

Tineretul advent este și pentru mine cheză-via viitorului, când privesc timpul nostru și rostul bisericii lui Hristos în acest timp hotărâtor.

Viitorul Bisericii ca și al multor suflete de pe plaiurile noastre, este în strânsă legătură cu dezvoltarea caracterului tineretului creștin. Dacă cei cinci mii de tineri și copii se vor lăsa sub conducerea „Spiritalului Sfânt“, făgăduind ca o ploaie întârziată, gata să se reverse peste inimile setoase pentru bine, adevăr și dreptate, lucrarea transformătoare își va putea împlini opera și atunci, ei vor fi gata la o completă ascultare și supunere, și în acest caz trei sferturi din planul lui Isus cu oamenii, va fi împlinit, și Domnul își va putea aduna holdele bogate de pe plaiurile țării, și ale altor țări întunecate. Atunci, Domnul, Prințul Cerului, își va putea încheia opera Sa de Salvare și Sângele Său prețios, ce s'a scurs pe înălțimile Golgotei, va găsi compensațiunea... în miile și zecile de mii redați Tatălui prin moartea Sa glorioasă.

Dar, vreau ca să auziți vocea iubitoare, care strigă, din partea lui Isus, prin buzele fratelui Badoe, unul din membrii diriginți ai tineretului mondial. Vreau să auziți și să simțiți ce am simțit și eu în seara zilei de 20 Iulie la congresul Tineretului nostru European, când am plâns pentru durerea omenirii care strigă în suferință și în întunec sub ruinele lăsate de grozăvia păcatelor.

O! Scumpii mei tineri frați, să plângem cu cei cari plâng, prin durere inima noastră se va face mai bună. Psalmistul, Regele David, zicea: Mai bine este să mergi într'o casă de jale decât într'una de ospăț! Căci luând parte la durere, inima omului mai bună se face, — și noi avem nevoie de a schimba inimile de piatră în inimi simțitoare, cari să iubească tot ce a iubit Isus, Prietenul care vine curând.

„Căci Fiul omului n'a venit să cheme pe drepti, ci pe păcătoși!“ Fie, ca această pagină ce o cetiți, să adauge la hotărârile voastre bune și să devie „cheia de boltă“ care să asigure fericirea voastră și a altora, prin Isus, care așteaptă dela voi să-I fiți mâna Sa cea dreaptă... în încheierea lucrării.

Iată textul cuvântării:

„TIMPUL NOSTRU, TINERETUL NOSTRU,
ȘI RASPUNDERILE NOASTRE“.

Cuvântul Sfintei Scripturi, care vreau să-l cetesc în legătură cu subiectul nostru este din Ebrei 10, 37: „Încă puțină, foarte puțină vreme“, și „Cel ce vine va veni, și nu va ză-

bovi“. În acest cuvânt al Sfintei Scripturi nu găsim toate cele zise despre timpul în care trăim, și totuș vă spune vouă tinerilor, toate ce aș vrea să vi le spun eu. Se zice aici, că trăim în ultimile zile, într'un timp în care oamenii trebuie să se pregătească pentru sfârșit. În cursul multor secole au privit oamenii înainte la timpul revenirii lui Isus; însă timpul s'a prelungit până astăzi. Acum însă am ajuns într'un timp în care se termină zăbovirea. Profețiile din Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că avem de așteptat sfârșitul în timpul nostru. Este clar, că ziua cea lungă a istoriei universale e aproape terminată și că noi trăim în timpul apusului de soare.

Există în timpul nostru mii de oameni, cari recunosc că noi ne apropiem de sfârșit. Unii privesc cu frică, alții o așteaptă cu voioșie și încredere. Pavel a zis: „De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în „ziua aceea“, Domnul, Judecătorul cel Drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui“. 2 Tim. 4, 8; Pavel a văzut, că în timpul sfârșitului vor trăi bărbați și femei, cari vor iubi rătarea lui Hristos. Numai gândul venirii Sale, le va pricinui o adevărată bucurie a inimii, și ca împlinire, vedem, cum mii de oameni așteaptă astăzi, cu dorință mare acest eveniment. Ei doresc venirea Lui și lucrează, ca să vină în curând. Și părinții din rândurile Adventiștilor de Ziua Șaptea așteaptă doritori, ca lucrarea de încheiere să fie terminată. Plini de așteptare ei cresc fiii și fiicele lor îndemnându-i să rămână credincioși până ce va veni Isus.

Timpul prezentului este un timp de mare strâmtorare, fiind agravat încă prin faptul că ne rămâne puțin timp. Aș vrea să vă fac atenție asupra textului din Marcu 1, 32. 33: „Seara după asfințitul soarelui, au adus la El pe toți bolnavii și îndrăciții. Și toată cetatea eră adunată la ușă“. Orașul amintit aici a fost Capernaum, un mic oraș din apropierea mării Galileice. Isus a venit în acest oraș mic. Raportul ne istorisește despre felul cum a tămăduit Isus o femeie de friguri grele. Ea a fost aproape de moarte; însă noi cetim, că îndată ce a atins-o Domnul, femeia a fost vindecată. Vorbindu-se despre această întâmplare în oraș, multe inimi au început să bată cu speranță mai mare; căci au mai fost și alți bolnavi în acest oraș. Mama a vrut să aducă cu o inimă doritoare copilașul ei la Maestru; orbul zicea: Dacă aș veni nufmai la El, mi-ar da din nou iarăș vederea, și chiar schilodul a dorit să fie vindecat. Astfel au așteptat cu

toții asfințitul soarelui. Și Sfânta Scriptură ne povestește, cum s'a adunat după apusul soarelui înaintea ușii Sale. Și Isus a vindecat pe cei bolnavi. Situația orașelor din întreaga lume se aseamănă cu aceea din Capernaum. Nu există nici un oraș fără suferințe și bolnavi. Pretutindeni se găsec oameni cu inimi înfrânte, sau cari deplâng pierderea unuia dintre iubii lor. Nevoile orașului Capernaum ne dau un tablou despre nevoile mondiale ale lumii de azi; căci în toate părțile lumii domnește nevoia. Acum un an am fost în câmpul misionar din Africa, și am văzut și acolo o parte din nevoile mondiale. Am văzut acolo suferinți de tot felul. Vizitând o colonie de leproși mi s'a povestit, că unii dintre acești bolnavi se prăpădesc fără vreun ajutor medical. Și totuși nu auzim prea mult de suferinți din aceste țări. În toate părțile ei suferinzi și întristați așteaptă pe cineva care să le aducă ușurare și o alinare pentru inimile lor sfărâmate. Lumea oftează sub povara grijilor sale. Acestea sunt nevoi mondiale, și eu repet: Nevoile cresc prin apropierea sfârșitului. Care este răspundere noastră? Nevoia cea mare este o invitație adresată nouă. Cineva trebuie să se ridice pentru a aduce îmbărbătare inimilor rânite; cineva trebuie să întindă mâna celor suferinzi și muribunzi, spre a le ajuta; fiind gata, să meargă în țări întunecate și în nevoi îngrozitoare. Cea mai puternică che-

mare se îndreaptă către tineri și tinere; ei trebuie să dea ascultare strigării lumii după ajutor. Toate trebuie făcute înainte de a începe întunecul. Soarele apune; lucrarea trebuie sfârșită astăzi. Deci vă invităm pe Dumneavoastră, tinerilor și tinerelor, de a vă consacra astăzi pe deplin pentru marea lucrare a lui Dumnezeu. La fel invităm și pe părinți să fie gata la orice jertfă pentru a ajuta acestor nevoi. Tinere, tânără, poate că te va ajunge într'o zi chemarea. Poate că te vom îndemna într'o zi să părăsești totul ce-ți este scump aici și să mergi într'un câmp cu mari nevoi, pentru ca să arunci soarta ta, în brazdele nevoii mondiale. Vieța noastră depinde de serviciul nostru față de omenire, și dacă suntem adevărați misionari, atunci trebuie să aducem jertfele cerute din partea cerului, pentru a alina nevoile.

Sunteți voi gata de a vă consacra orișunde lui Dumnezeu și lucrării Sale? Răspunde inima ta la chemarea acestei ore? Unei ore a nevoii mondiale și a luminii ce apune? Ești tu în adevăr un misionar? Ești tu gata, să te predați lui Dumnezeu și lucrării Sale, să te lași condus de El, fie la lucrarea de acasă sau în țara îndepărtată; fiind gata de a trăi, numai pentru a sprijini lucrarea cea mare care constă în răspândirea soliei până la marginele pământului? Răspunde inima ta la această chemare?
Secr. M. V.

O invitație către Comunitatea lui Dumnezeu.

„Ieșiți din Babilon, fugiți din mijlocul Haldeilor! Vestiți, trâmbițați cu glas de veselie, dați de știre până la capătul pământului, spuneți: „Domnul a răscumpărat pe robul Său Iacob!“
Isa. 48, 20.

Dacă urmărim vieța poporului ales de Dumnezeu pentru a îndeplini planul Său, observăm că în fiecare epocă a acestui popor, după necesitate, Creatorul l-a ajutat în mod evident, dându-i sfaturi chiar prin vorbire directă către el, ori manifestându-și puterea în anumite feluri.

Când acest popor ajunsese rob în Egipt, când gemetele lui ajunseră până la cer, Dumnezeu a privit spre copiii Săi, și I S'a făcut milă de ei. Exod. 2, 24. 25. În iubirea cea mare El a intervenit pentru a-i salva din această stare, întrebuițând pe Moise, servul Său, care sub ocrotirea divină, după ce a făcut multe minuni în poporul egiptean, i-a scos din acea țară cu mână tare, trecând prin marea roșie ca pe pământ uscat.

În curând însă, prin învârtoșarea inimii lor, au ajuns iarăși robi ai regilor diferitelor popoare, și în deosebi în Babilon. Dar și în acest

timp Dumnezeu nu a rămas indiferent față de ei, ci în felurite chipuri, prin anumiți domnitori pământești, El a căutat să înlesnească desrobirea lor. Prin profeți le-a dat adeseori avertizarea ca să iasă din mijlocul acelu popor desfrânat și să se deosebească în vieța.

DAR AZI!

Astăzi, dacă aruncăm o privire asupra tuturor păturilor sociale din omenire, observăm că mulți au ajuns robi patimilor și plăcerilor deșarte, cari slăbesc puterile spirituale, făcându-i incapabili de a înțelege dreptatea viului Dumnezeu. Această stare atât de tristă caută să cuprindă chiar pe credincioșii ultimei comunități a lui Hristos, reușind să-i facă nepăsători față de înaltul rol, pe care ei trebuie să-l îndeplinească în această lume.

Dar în acest timp, iată că Domnul ne invită și pe noi azi, cu o voce iubitoare, dorindu-ne

binele, ca să fim salvați din moartea cea veșnică. Cât de blând ne vorbește El prin profetul Ioan: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!“ Apoc. 18, 4. Ce sublimă avertizare!

Când poporul Izrael era în Babilon, Domnul a spus prin profetul Isaia: „Plecați, plecați, ieșiți din Babilon! Nu vă atingeți de nimic necurat! Ieșiți din mijlocul lui! Curățiți-vă, cei ce purtați vasele Domnului“. Isa. 52, 11. Aceste cuvinte sunt adresate și către noi azi, și cuprind aceeași avertizare.

Iubite cetitor, care faci parte din ultima Biserică a lui Hristos! Față de cele arătate până aci, mai rămâne încă o nehotărîre care te-ar împiedeca pe cale? Crezi tu că vei mai auzi mult această invitare? Lasă ca azi razele Spiritului, să lumineze și în faptele tale! Nu refuză invitarea până nu e prea târziu. În felul acesta vei avea ocazia să iei parte la marea serbare în ceruri sus, la marea de cristal.

Luca Constantinescu

Cum putem face o căsnicie fericită.

1. Invățați-vă a vă stăpâni, pe voi înșivă, a fi politicoși și răbdători.

2. Supraveghiați temperamentul vostru, mai ales când sunteți indispuși, iritați, posomorîți și turburați; împlânziți mânia prin rugăciune, și recunoșteți-vă defectele și greșelile.

3. Nu vorbiți, nici nu lucrați, vreodată, cu asprime sau răutate; iar înainte de a vorbi și a lucra, rugați pe Dumnezeu să binecuvînteze vorbele și faptele voastre. Lucrați așa, și cu credință că, Isus Hristos ar fi făcut același lucru dacă ar fi fost de față.

4. Amintiți-vă că vorbirea deși este un dar prețios, totuși tăcerea este adeseori mai bună.

5. Nu vă supărați dacă vă vatămă alții, ci amintiți-vă că, toți avem o natură defectuoasă, că trebuie să suportăm și să iertăm greșelile altora, după cum și noi dorim să ne suporte alții, iertându-ne greșelile noastre.

6. Nu răspundeți niciodată cu vorbe înțepătoare și iritante. Tocmai aceste răspunsuri sunt cauza care dau naștere la certuri.

7. Păziți-vă de cea dintâiu supărare.

8. Invățați-vă a vorbi totdeauna pe un ton prietenos.

9. Dacă n'aveți a spune nimic important, sârguiți-vă, totuși, a vorbi despre lucruri plăcute și bune.

10. Studiați caracterul fiecăruia mai înainte de a putea simpatiza într'un fel oarecare cu

suferința celor mârniți.

11. Nu neglijați lucrurile mici, oricât de mici ar fi ele, mai cu seamă dacă acestea pot procura plăcere și bine altora.

12. Invățați-vă a renunța la voi înși-vă pentru a lăsa altora întâietatea *Fil. 2, 4; 1 Cor. 10, 24. 33.*

La lucru.

Prin ceruri zboară vijelii
Glas de războiu, de grozăvii;
Inspăimântați, străjerii sună:
„E zi de-apoi, ziua din urmă!“

Prin vecuri lucrul ne'mplinit
Acuma trebuie grăbit.
Deci proclamați 'cel Nume sfânt
Prin țări și neamuri mai curând.

Holdel's albe, deci vă sculați
Voi lucrători, nu 'târziați;
In câmpul Domnului cu zor
Lucrați cu toți, lucrați cu spor.

Pe cale pașii Săi s'aud . . .
La lucru mâna mai curând!
Inc'un asalt, asalt din urmă
In astă zi, ziua din urmă!

E. Mureșanu

Câteva cuvinte de rămas bun.

Neavând altă posibilitate de a-mi lua rămas bun dela toți iubiții mei frați și surori, tineri, și copii, și indeosebi dela iubiții mei frați slujbași din Comunitățile Conferinței Moldova de Nord și Sud, cu cari am conlucrat timp de 6 ani, când Domnul m-a chemat în alt Câmp, și anume la aceeași lucrare, în Conferința Muntenia de Vest, folosesc calea aceasta, și urez fiecăruia din iubiții mei cu cari am petrecut atâta timp, pacea și binecuvîntarea Domnului Isus, dorind și rugând pe Domnul să ne ajute, ca, în cazul când nu ne vom mai întâlni pe acest pământ, să ne vedem cu toții în împărăția Sa.

Leon Bălan

București, Str. Zoe Grand, 27.

„Curierul Misionar“

Fosie lunară.

Director
și Red. resp.: } ȘT. DEMETRESCU

Prețul unui număr Lei 9.- Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Labirint 116.

București IV.